

Róma megalapozza a látomást – Harmadik সংখ্যা

Az Egyesült Államok és a prófétai látomás: felhívás a Biblia mélyreható tanulmányozására és megértésére

Jeff Pippenger
2024-07-14

Az előző két cikkben, amelyek azzal a magánértelmezéssel foglalkoztak, amely szerint az Egyesült Államokat a te néped „erőszakos fiai” példázzák, akik „megerősítik a látomást” Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik versében, idéztünk egy szakaszt Ellen White tollából, amely így szólt: „A gyülekezet tagjai egyénenként megpróbáltatnak és próbára tétetnek.” Az a bizonyítási, vizsgálati és rostálási folyamat, amelyet Malakiás könyve harmadik fejezetében a szövetség Követeként ábrázolnak, amint megtisztítja az ezüstöt és az aranyat, most van folyamatban. Malakiás könyve harmadik fejezetében tisztítást azonosít.

És leül, mint az ezüst olvasztója és megtisztítója; megtisztítja Lévi fiait, és megtisztítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből. Malakiás 3:3, 4.

Azok, akik ahhoz az elképzeléshez ragaszkodnak, hogy az Egyesült Államok az a jelkép, amely megalapozza a látomást, képtelenek voltak vagy nem voltak hajlandók megérteni, hogy a 2023 júliusában feltárt üzenet az, amely megtisztítja azokat a jelölteket, akik a százhuszonnégyezer közé tartoznak. A kapernaumi zsinagógában a százhuszonnégyezer végső megtisztítása nyert előképi ábrázolást.

Jézus nyíltan megmondta nekik: „Vannak közületek némelyek, akik nem hisznek”; majd hozzátette: „Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet énhozzám, hanemha az én Atyámtól adatott néki.” Azt kívánta velük megértetni, hogy ha nem vonzódnak hozzá, annak oka az, hogy szívük nincs nyitva a Szentlélek előtt. „Az érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek.” 1 Corinthians 2:14. A lélek hit által szemléli Jézus dicsőségét. Ez a dicsőség rejtve marad mindaddig, míg a Szentlélek által hit nem gyullad a lélekben.

„Hitetlenségük nyilvános megrovása által e tanítványok még inkább elidegenedtek Jézustól. Nagyon nemtetszésüket lelték benne, és mivel a Megváltót meg akarták sebezni, valamint a farizeusok rosszindulatának kedvezni kívántak, hátat fordítottak neki, és megvetéssel elhagyták. Meghozták választásukat: a formát választották a lélek nélkül, a héjat a mag nélkül. Döntésüket ezután soha többé nem vonták vissza, mert többé nem jártak Jézussal.”

„Akinek szórólapátja a kezében van, és teljesen megtisztítja szérűjét, a búzáját pedig a csűrbe takarítja.” Máté 3:12. Ez a tisztítás egyik ideje volt. Az igazság szavai által a polyva elválasztott a búzától. Mivel sokan túlságosan hiúak és önigazak voltak ahhoz, hogy a

feddést elfogadják, és túlságosan szerették a világot ahhoz, hogy az alázat életét elfogadják, elfordultak Jézustól. Ma is sokan ugyanezt teszik. A lelkek ma is próbára tétetnek, miként azok a tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az igazság eléri a szívet, felismerik, hogy életük nincs összhangban Isten akaratával. Felismerik, hogy teljes változásra van szükség bennük; de nem hajlandók felvállalni az önmegtagadó munkát. Ezért megharagszanak, amikor bűneik lelepleződnek. Megbántódva eltávoznak, amint a tanítványok is elhagyták Jézust, e szavakkal zúgolódva: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja ezt?” Jézus élete, 392.

„Az igazság szavai” alatt Malakiásnak a százhuszonnégyezer végső templomtisztításáról szóló szemléltetésében szereplő arany és ezüst értendő.

Ímé, elküldöm az én követemet, és ő elkészíti előttem az utat; és hirtelen eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetség követe, akiben gyönyörködtek: ímé, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De ki viselheti el eljövételének napját? és ki állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze és mint a ruhatisztítók lúgja. Malakiás 3:1, 2.

Valamennyi próféta, köztük Malakiás is, az utolsó napokat azonosítja. E cikksorozat első részében idéztük a The 1888 Materials 403. oldalát, ahol ez az értesítés áll: „Aki megleégszik a Szentírásról való saját jelenlegi tökéletlen ismeretével, azt gondolva, hogy ez elegendő az üdvösségéhez, végzetes csalódásban nyugszik. Sokan vannak, akik nincsenek a szentírási érvekkel teljesen felvértezve, hogy képesek legyenek felismerni a tévelygést, és elítélni mindazt a hagyományt és babonát, amelyet igazság gyanánt tukmáltak rájuk.” Az ugyanebben a szakaszban azonosított személyek „nem a Biblia szorgalmas tanulmányozói”, akik „nem céltudatosan tanulmányozták” azokat az „igehelyeket”, ahol „véleménykülönbségek” vannak. Azok, akikhez a megszólítás szól, „nem azért olvassák a Bibliát, hogy annak velős eledelét és gazdagságát a saját lelkükévé tegyék. Nem érzik úgy, hogy Isten szava szól hozzájuk. Ám ha meg akarjuk érteni az üdvösség útját, ha meg akarjuk látni az igazság Napjának sugarait”, akkor „céltudatosan kell tanulmányoznunk a Szentírást.”

Az első cikk rámutatott, hogy félrevezetett prófétai modelljük egyik eleme A nagy küzdelem azon szakasza, amely így szól: „A régi világban a romanizmus és az újban a hitehagyott protestantizmus hasonló eljárást fog követni azokkal szemben, akik minden isteni előírást tisztelnek.” A nagy küzdelem, 615. Saját magánértelmezésük szerint ez a mondat a „romanizmust” mint múltbeli történelmet, a „hitehagyott protestantizmust” pedig mint a modern világot azonosítja. Miután a nyelvtani bizonyítékok alapján megmutatkozott, hogy e mondatra alkalmazott értelmezésüket kiforgatták annak helyes jelentéséből, semmiféle nyilvános visszavonását nem adták hamis alkalmazásuknak. Sőt, éppen ezt a szakaszt használták fel következő Zoom-összejövételük meghirdetésére. Mégis arról kapunk tájékoztatást, hogy „Mindenkiben fel kell ébresztenünk annak szükségérzetét, hogy szorgalmasan kutassa az isteni igazságot, hogy megtudhassa: valóban tudja-e, mi az igazság.” Semmi erőfeszítés nem történt a hamis állítás visszavonására, ami nyilvánvalóan annak bizonyítéka, hogy azok, akik ezt a hamis alkalmazást terjesztik, nem „kutatják szorgalmasan” azt, hogy „megtudják, mi az igazság.”

E vita kezdete óta úgy közelítettük meg ezt a kérdést, mint ami több annál, mint pusztán az igazság és a tévedés közötti nézeteltérés afelől, hogy kiket jelképeznek a te néped rablói, és én továbbra is

ezt az álláspontot vallom. A Dániel könyvéről szóló cikkek a kétszázas számhoz érve eljutottak arra a pontra, ahol Dániel tizenegyedik fejezete tizenharmadiktól tizenötödik verséig terjedő szakaszának jelentősége alaposan ki lett fejtve. Ezek a versek az 1989-től Dániel tizenegyedik fejezetének negyvenedik versében szereplő, hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig terjedő történelmet ábrázolják.

Ezt a történelmet a negyvenedik vers rejtett történelmeként azonosítottuk. Azt is megállapítottuk, hogy amikor White testvérő kijelenti: „a lepecsételt könyv nem a Jelenések könyve, hanem Dániel próféciájának az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik”, akkor Dániel könyve tizenegyedik fejezete negyvenedik versének rejtett történelme „Dániel próféciájának az a része”. A tizenharmadik verstől a tizenötödikig terjedő versek azt a prófétai igazságot jelenítik meg, amely az utolsó napokban felnyitattik. Ezért e három vers a Jelenések könyvében egyaránt „Jézus Krisztus kijelentéseként” és a „Hét Mennydörgésként” is ábrázoltatik, amely közvetlenül a kegyelmi idő lezárulása előtt nyitattik fel. Amikor White testvérő „Dániel könyvének ama részére” utal, az a szakasz, amelyben ez a kijelentés található, ezt mondja:

„Senki se gondolja, hogy mivel a Jelenések könyvében szereplő minden jelkép jelentését nem tudja megmagyarázni, ezért hiábavaló e könyvet kutatnia annak érdekében, hogy megismerje a benne foglalt igazság jelentését. Az, aki e titkokat Jánosnak kijelentette, a szorgalmas igazságkeresőnek mennyei dolgok előízét adja. Akiknek szíve nyitva áll az igazság befogadására, képessé tételnek tanításainak megértésére, és részesülnek abban az áldásban, amely azoknak ígértetett, akik „hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek abban megíratk.””

„A Jelenések könyvében a Biblia valamennyi könyve találkozik és zárul le. Itt található Dániel könyvének kiegészítése. Az egyik prófécia; a másik kijelentés. A könyv, amely le volt pecsételve, nem a Jelenések könyve, hanem Dániel próféciájának az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik. Az angyal ezt parancsolta: »Te pedig, Dániel, zárd be ezeket a szavakat, és pecsételd le e könyvet a vég idejéig.« Dániel 12:4.” Az apostolok cselekedetei, 584–585.

A „kiegészít” szó jelentése: tökéletességre vinni. Dániel könyvének az a része, amely az utolsó napokra vonatkozik, s amely a vég idején felnyitattik, akkor válik tökéletessé, amikor „sor sorra” egyesül „Jézus Krisztus kinyilatkoztatásával” és „a Hét Mennydörgéssel”. E három ábrázolás együtt alkotja azt az üzenetet, amely fel van nyitva, és ezért azokat az „igazság szavait” jelképezi, amelyek arra szolgálnak, hogy Malakiás végső templomtisztításában „megtisztítsák” a száznegyvennégyezeret, amint azt Dániel tizenegyedik fejezetének tizenharmadiktól tizenötödikig terjedő versei ábrázolják. A középső vers az a vers, amelyben a jelenlegi küzdelem van ábrázolva, és mint ilyen, ugyanazt a küzdelmet jelképezi, amellyel a Milleriták prófétai történelmükben szembesültek.

Azt állítani, hogy a tizenegyedik versben szereplő „néped rablói” az Egyesült Államok, tökéletes párhuzama annak, amikor a millerita történelem protestánsai azt állították, hogy a rablók Antiochus Epiphanést jelképezték. A vita ki fogja tisztítani az aranyból és az ezüstből a salakot, de a fontosabb kérdés az, hogy a vita lehetővé tette, hogy azokat, akiket Malakiás harmadik fejezetének lévítái jelképeznek, Isten prófétai Igéjének tanulmányozására vezesse, minden

korábbiánál mélyebben. William Miller álmának „piszkot söprő Embere” most kisöpri a hamis érmeket és ékszereket a helyiségből, megelőzve azt a munkáját, amelyben az igazi ékszereket ismét tökéletes rendbe állítja, amely tízszer ragyogóbban fénylik a napnál.

A viszály azért engedtetett meg, hogy éppen azt a munkát vigye véghez, mert arról kaptunk tájékoztatást, hogy „Isten felrázza népét; ha más eszközök csődöt mondanak, eretnekségek hatolnak közénk, amelyek megrostálják őket, elválasztva a polyvát a búzától. Az Úr mindazokat, akik hisznek Igéjének, arra szólítja, hogy serkenjenek fel álmukból. Drága világosság érkezett, e korhoz illő. Bibliai igazság ez, amely a közvetlenül előttünk álló veszedelmeket tárja fel. E világosságnak arra kell indítania bennünket, hogy szorgalmasan tanulmányozzuk az Írásokat, és a legszigorúbban vizsgáljuk meg azokat az álláspontokat, amelyeket vallunk. Isten azt akarja, hogy az igazság minden vonatkozását és álláspontját alaposan és állhatatosan kutassák át, imádsággal és böjtöléssel. A hívőknek nem szabad feltevésekben és homályosan körülírt elképzelésekben megnyugodniuk arra nézve, hogy mi alkotja az igazságot.”

Azok az „eretnekségek”, amelyeket megenged és felhasznál, hogy felébressze alvó szentjeit, „régí viták”.

„A történelemben és a próféciában Isten Igéje az igazság és a tévedés közötti, régóta tartó küzdelmet tárja elénk. Ez a küzdelem még mindig folyamatban van. Ami egyszer megtörtént, ismét meg fog történni. Régi viták újból felélednek, és új elméletek szüntelenül támadnak majd. Ám Isten népe, amely hitével és a prófécia beteljesedésében való részvételével szerepet vállalt az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetésében, tudja, hol áll. Olyan tapasztalattal rendelkezik, amely drágább a színaranynál. Szilárdan kell állniuk, mint a kőszikla, mindvégig rendíthetetlenül megtartva bizodalma kezdetét.” Selected Messages, book 2, 109.

A „te néped rablói” körüli vita a millerita történelemből eredő régi vita, amely ama „bizodalom kezdete”, amelyről azt mondatik nekik, hogy azt „mindvégig erősen” tartsák meg. A száznegyvennégyezer „bizodalma” „kezdetének” azok az alapvető igazságok felelnek meg, amelyeket az 1843-as és 1850-es úttörői táblázatok szemléltetnek.

„Az ellenség arra törekszik, hogy testvéreinknek, férfiaknak és nőknek az elméjét elterelje attól a munkától, amelynek célja egy olyan nép felkészítése, amely megállhat ezekben az utolsó napokban. Álokodásai arra vannak szánva, hogy az elméket elfordítsák az idő veszélyeitől és kötelességeitől. Semminek tekintik azt a világosságot, amelyet Krisztus a mennyből hozott, hogy János által adja népének. Azt tanítják, hogy a közvetlenül előttünk álló jelenetek nem elég fontosak ahhoz, hogy különös figyelemben részesüljenek. Hatálytalanná teszik a mennyei eredetű igazságot, és megfosztják Isten népét múltbeli tapasztalatától, helyébe pedig hamis tudományt adnak.”

„Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek az ősi ösvények felől, hogy melyik a jó út, és azon járjatok.”

„Senki se törekedjék hitünk alapjainak lerombolására — azon alapokéra, amelyeket munkánk kezdetén az Ige imádságos tanulmányozása és kijelentés által fektettek le. Ezekre az alapokra

építettünk az elmúlt ötven év során. Emberek feltételezhetik, hogy új utat találtak, és hogy erősebb alapot vethetnek annál, mint amely már lefektettetett. Ám ez nagy megtévesztés. Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely már vettetett.”

„A múltban sokan vállalkoztak új hit építésére, új elvek megalapítására. De meddig állt meg az ő építményük?—Hamar összeomlott; mert nem a Kősziklára alapítottak.

„Nem kellett-e az első tanítványoknak szembenézniük az emberek beszédeivel? Nem kellett-e meghallgatniuk a hamis elméleteket, majd miután mindent megtettek, szilárdan megállniuk, ezt mondva: »Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett«?”

„Ezért bizodalunk kezdetét mindvégig szilárdan meg kell tartanunk. Isten és Krisztus erőteljes szavakat küldött e néphez, hogy pontról pontra kivezesse őket a világból a jelenvaló igazság tiszta világosságába. Szent tűzzel érintett ajkakkal Isten szolgálai hirdették az üzenetet. Az isteni kijelentés pecsétjét tette a hirdetett igazság valóságára.” Review and Herald, 1904. március 3.

Jeremiás „régisívei” azok az „alapok, amelyeket munkánk kezdetén vetettek meg”. Ezek az igazságok „a Kősziklára” alapítottak, és a millerita történelemben ezek az alapvető igazságok voltak a „jelenvaló igazság” üzenete, amelyet 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben hirdettek.

„Adja Isten, hogy befogadjátok a szavakat, amelyeket szóltam. Azok, akik Isten őrállóiként állnak Sion falain, legyenek olyan férfiak, akik a nép előtt felismerik a veszedelmeket, — olyan férfiak, akik különbséget tudnak tenni igazság és tévelygés, igazságosság és igazságtalanság között.

„Elhangzott a figyelmeztetés: Semminek sem szabad bejönnie, ami megingatná annak a hitnek az alapját, amelyre azóta építünk, hogy az üzenet elhangzott 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben. Én benne voltam ebben az üzenetben, és azóta a világ előtt állok, hűségesen ahhoz a világossághoz, amelyet Isten adott nekünk. Nem szándékozunk levanni lábunkat arról a platformról, amelyre akkor helyeztettek, amikor napról napra buzgó imádsággal kerestük az Urat, világosságot keresve. Azt gondoljátok, hogy feladhatnám azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem? Olyannak kell lennie, mint az Örökkévaló Szikla. Azóta vezérelt engem, hogy adatott. Testvéreim és testvérnőim, Isten él, uralkodik és munkálkodik ma. Keze a keréken van, és gondviselésében saját akarata szerint forgatja a kereket. Ne kössék magukat emberek iratokhoz, azt mondva, hogy mit fognak tenni, és mit nem fognak tenni. Az Úrhoz, a menny Istenéhez kössék magukat. Akkor a menny világossága be fog ragyogni a lélek templomába, és meglátjuk Isten szabadítását.” Review and Herald, 1903. április 14.

Az az üzenet, amelyet „1842-ben, 1843-ban és 1844-ben” hirdettek, az az üzenet, amelyet az 1843-as úttörői táblázat szemléltet. 1842 májusában háromszáz 1843-as táblázatot nyomtattak ki. Ellen White és az úttörők mindnyájan tanúságot tettek arról, hogy a táblázat Habakuk könyve 2. fejezetének ama parancsa beteljesedése volt, hogy írják fel a látomást, és tegyék világossá táblákon. Ugyanezen történelmi korszakban háromszáz millerita prédikátor volt, és az SDA történészei tanúsítják azt a tényt, hogy mindannyian az 1843-as táblázatot használták.

Mi készíthet valakit arra, hogy azt állítsa: a táblázaton ábrázolt úttörői azonosítás, miszerint Róma a te néped rablói jelent, téves? Mi készíthet valakit arra, hogy elfogadja ezt az állítást? És mégis, mi készítet bennünket, akik azt állítjuk, hogy elfogadjuk azt az úttörői értelmezést, hogy Rómát a „te néped rablói” kifejezés jelképezi, arra, hogy a valóságban magunk sem vagyunk képesek megvédeni ezt az értelmezést?

Az első cikkben a következő szakaszt idéztük:

„Bármilyen legyen is az ember értelmi fejlődése, egy pillanatra se gondolja, hogy nincs szükség a Szentírás alapos és folyamatos kutatására a nagyobb világosság elnyerése érdekében. Nép gyanánt egyenként arra kaptunk elhívást, hogy a prófécia tanulmányozói legyünk. Komoly buzgósággal kell örködnünk, hogy felismerhessük a világosság bármely sugarát, amelyet Isten tár elénk.” Testimonies, 5. kötet, 708.

Azt állítom, hogy az a „világosság, amelyet Isten” most „nekünk” bemutat, abban áll, hogy nem ébredtünk még teljesen annak felelősségére, hogy személyesen megértsük Dániel tizenegyedik fejezetének első tizenöt versét, és hogy nem értettük meg: ugyanezen fejezet tizenháromtól tizenötig terjedő versei azokat az igazságokat képviselik, amelyek véghezviszik a száznegyvennégyezer végső megtisztítását és elpecsételését. Ha ebben a történeti szakaszban semmiféle eretnekséget nem vezettek volna be, az annak bizonyítékául szolgálna, hogy teljesen éberek vagyunk. Ez a vita azonban az ellenkezőjét bizonyítja.

Az a tény, hogy Isten népe között nincs vita vagy nyugtalanság, nem tekinthető döntő bizonyítéknak arra, hogy szilárdan ragaszkodnak az egészséges tanításhoz. Okunk van attól tartani, hogy nem tesznek világos különbséget igazság és tévedés között. Amikor a Szentírás vizsgálata nyomán nem vetődnek fel új kérdések, amikor nem támad nézetkülönbség, amely arra indítaná az embereket, hogy maguk kutassák a Bibliát, hogy megbizonyosodjanak arról, valóban birtokában vannak-e az igazságnak, akkor sokan lesznek most is, miként az ősidőkben, akik a hagyományhoz ragaszkodnak, és úgy imádnak, hogy nem tudják, mit....

„Isten fel fogja rázni népét; ha más eszközök csődöt mondanak, eretnekségek támadnak majd közöttük, amelyek megrostálják őket, elválasztva a polyvát a búzától. Az Úr mindenkit, aki hisz az Ő szavának, arra szólít fel, hogy ébredjen fel álmából. Drága világosság érkezett, e korhoz illő. Ez bibliai igazság, amely feltárja a közvetlenül előttünk álló veszedelmeket. Ennek a világosságnak a Szentírás szorgalmas tanulmányozására és az általunk vallott álláspontok legkritikusabb megvizsgálására kell indítania bennünket. Isten azt akarja, hogy az igazság minden vonatkozását és álláspontját alaposan és kitartóan kutassuk, imádsággal és böjtöléssel. A hívőknek nem szabad feltevésekben és homályosan meghatározott elképzelésekben megnyugodniuk afelől, hogy mi alkotja az igazságot. Hitüknek szilárdan Isten ígéjére kell alapozódnia, hogy amikor eljön a próba ideje, és tanácsok elé állítják őket, hogy számot adjanak hitükről, képesek legyenek szelídséggel és félelemmel megadni a bennük levő reménység okát.

„Indítsatok mozgalmat, indítsatok mozgalmat, indítsatok mozgalmat. Azoknak a tárgyakkal, amelyeket a világ elé tárunk, számunkra élő valóságnak kell lenniük. Fontos, hogy azoknak a tanoknak a védelmében, amelyeket a hit alapvető cikkelyeinek tekintünk, soha ne engedjük

meg magunknak olyan érvek alkalmazását, amelyek nem teljesen megalapozottak.”
Testimonies, 5. kötet, 708.

Amint előrehaladunk Isten népének rablóira vonatkozó e vizsgálódásban, be fogjuk mutatni, hogy a Dániel tizenegyedik fejezetének tizennegyedik verséről folytatott vita a protestánsok és a milleriták között azonos azzal a vitával, amely az új és magánértelmezés között áll fenn, miszerint a látomást az Egyesült Államok, és nem Róma, állapítja meg. Az az álláspont, hogy A nagy küzdelem az „óvilág” kifejezést a múlt történelmének azonosítására használja, „feltevés és homályosan meghatározott eszme”, és egy „nem teljesen helytálló érvelés” szemléltetése.

Azoknak, akik e szakaszt arra használták fel, hogy alátámasszák azt a feltevésüket, miszerint a milleriták tévedtek, amikor Rómát a te néped rablóiként azonosították, eleget kell tenniük keresztyéni kötelességüknek, és nyilvánosan vissza kell vonniuk állításukat, mert az nyelvtanilag és történelmileg tarthatatlan. Azok pedig, akik e vita peremén ülnek, felelősek azért, hogy helyesen hasogassák az igazság beszédét, mert arra hívtak el, hogy a prófécia tanítványai legyenek egyénileg, ne pedig valamely ember elképzelésének követői.

Az emberek a saját vesztükre kiforgatják az Írásokat.

És tartsátok megváltásnak a mi Urunk hosszútűrését; amint a mi szeretett atyánkfia, Pál is a neki adott bölcsesség szerint írt nektek; mint ahogyan minden levelében is, amikor ezekről szól bennük; amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok, amelyeket a tanulatlanok és állhatatlanok kiforgatnak, miként a többi Írást is, a maguk vesztére. Ti azért, szerettem, mivel ezeket előre tudjátok, őrizkedjétek, hogy a gonoszok tévelygésétől elragadtatva el ne essetek a ti saját erősségektől. Hanem növekedjétek kegyelemben, és a mi Urunknak és Megtartónknak, Jézus Krisztusnak ismeretében. Neki legyen dicsőség mind most, mind örökkön-örökké. Ámen. 2 Péter 3:15–18.

Péter kijelenti, hogy az „írástudatlanok és állhatatlanok” azok, akik a Szentírásokat „a maguk vesztére csúrik-csavarják”. Ezzel összhangban áll White testvérnő ismételt figyelmeztetése számunkra, hogy magunk tanulmányozzunk. Ha nem teljesítjük felelősségünket mint a prófécia tanulói, saját pusztulásunkat határozzuk meg.

Néped rablói azok, akik megerősítik a látomást, és Salamon megállapítja, hogy ahol nincs látomás, ott elvész a nép.

Kijelentés nélkül elvadul a nép; de boldog az, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:18.

Az „elveszni” egyik meghatározása az, hogy valaki mezítelenné tétetik. Ahol a látomás helytelen megértése áll fenn, az azon a tényen alapul, hogy a látomást megalapozó jelképet nem értik, vagy helytelenül értik. Salamon figyelmeztetésében azok közé tartozni, akik elvesznek, annyit jelent, mint magunkra venni azt a mezítelenséget, amelyet a laodiceabeliek jelképeznek, akiket az Úr a szájából kivet a hamarosan bekövetkező vasárnap-törvény idején. Miért fogadnánk el olyan elképzelést, amely félreértelmezi White testvérnőnek az ó- és újvilágról tett kijelentéseinek világos értelmét, és amely elveti a millerita azonosítást, miszerint a látomást Róma állapítja meg, amely közvetlenül az 1843-as táblázaton volt ábrázolva, amely az adventizmus alapigazságait jelképezi,

és amely Krisztus, az Örökkévaló Kőszikla, akit az alapok minden szent szemléltetése jelképez?

„Ám minden épület, amely Isten Igéjétől eltérő alapra emeltetett, össze fog omlani. Aki Krisztus napjaiban a zsidókhoz hasonlóan emberi eszmék és vélemények alapjára, emberi találmányú formákra és szertartásokra, vagy bármely olyan cselekedetre épít, amelyet Krisztus kegyelmétől függetlenül képes megtenni, az jellemének építményét a futóhomokra emeli. A kísértés vad viharai elsöprik majd a homokos alapot, és házáat az idő partjain ronccsá hagyják.”

„Azért így szól az Úr Isten: ... És a jogosságot mérőzsinórrá teszem, az igazságot pedig függőőnná; és a jégeső elsöpri a hazugság menedékét, és a vizek elárasztják a rejtkehelyet.”
Ézsaiás 28:16, 17.

„De ma ma az irgalom esedezik a bűnöshöz. „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen az ő útjáról és éljen: térjete meg, térjete meg gonosz útaitokról; hiszen miért halnátok meg?” Ezékiel 33:11. Az a hang, amely ma a meg nem tértekhez szól, annak a Hangja, aki szívének gyötrelmében így kiáltott fel, amikor szeretetének városát szemlélte: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek! hányszor akartam egybegyűjteni gyermekeidet, miképpen a tyúk az ő csibéit szárnyai alá, és ti nem akartátok! Ímé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok.” Lukács 13:34, 35, R.V. Jézus Jeruzsálemben a világ jelképét szemlélte, amely elutasította és megvetette az Ő kegyelmét. Érted sírt, ó makacs szív! Még akkor is, amikor Jézus könnyei a hegyen hullottak, Jeruzsálem még megbánhatta volna bűneit, és elkerülhette volna végzetét. A menny Ajándéka még rövid ideig várt elfogadására. Így hát, ó szív, Krisztus még most is a szeretet hangján szól hozzád: „Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” „Ímé, itt a kellemetes idő; ímé, itt az üdvösség napja.” Jelenések 3:20; 2 Korinthus 6:2.

„Ti, aki önmagadba vetett reménységre támaszkodsz, homokra építesz. De még nincs túl késő ahhoz, hogy megmenekülj a közelgő romlástól. Mielőtt kitör a vihar, menekülj a biztos alaphoz. »Így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban alapul követ vetek, megpróbált követ, drága szegletkövet, biztos alapot: aki hisz, az nem fut.« »Rám tekintetek, hogy megtartassatok, földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és nincs több!« »Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak.« »Nem szégyenültök meg, és nem pirultok örökkön-örökké.« Ézsaiás 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17.” Gondolatok a hegyi beszédről, 150–152.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.